

Ayaz Arabacı

Kədərli olsa da...

Oturmuşdu fikirli,dəmiryol vağzalında,
Sınıq bir skamyada üzü qüruba sarı.
Saxlamışdı küləklər hardasa bir dalanda,
Saatlarla oturub gözlədiyi qatarı.

İki yerə qatlanan belini dikəltməyə,
Nə yer kömək olurdu,nə göy kömək olurdu.
Əllərinin hər biri dönmüşdü bir kərtməyə,
İçindəki zülməti aydın görmək olurdu.

Özü kimi qocalmış qara yol çantasını,
Bir çiyindənən çıxardıb o birinə taxırdı.
Silib rəngi bozarmış eynəyinin pasını,
Qarışqatək qaynaşan adamlara baxırdı.

Ayağı altındakı kirli cib dəsmalını,
Əyilib götürməyə qalmamışdı həvəsi.
O özü də taleyə çevirmişdi dalını,
Sələmiynən alırdı Tanrıdan hər nəfəsi.

Gözləyirdi səbrlə ürəyinin göynəyi,
Çantada axtardığı volidol şüşəsini.
Əynindəki yamaqlı nimdaş əsgər köynəyi,
Pozmurdu heç şəhərin kefini-nəşəsini.

Ondan azca aralı acqarına əsnəyən,
İtdən qorxusu yoxdu,onsuz da dişləmirdi.
Bir zaman gecə-gündüz çıqqıltısı kəsməyən,
Köhnə qol saati da yatmışdı,işləmirdi.

Bir dəfəyə düşmənin boynunu burub-qıran,
Qolları bədənindən üzülüb tökülürdü.
Yaralı bir şir kimi raketlərə hayqıran,
Bu adama baxdıqca ürəyim sökülürdü.

Vardı daraq batmayan şəvə-zənci telləri,
Belə sısqə deyildi,cüssəliydi,iriydi.
Xatirimə gətirdim doxsanıncı illəri,
Bizim könüllülərin səhra komandiriydi.

Necə yana bilirsə bir topa quru küləş,
Qəfildən bir anlığa eləcə yandı içim.
Bəs hanı niyə doğmur haq deyilən o günəş...
Mən belə ədalətin boyuna boz ip ölçüm..